

Scurt portret

Erich Nussbaum, regizor (n.1934-d.2011)

(2010)

„Cînd în afara unui portar de serviciu, eventual a unui pompier, nu părea să mai fie cineva în studio, singur într-o cabină de montaj, întîrzia Slavomir Popovici. Fără să lucreze la un film important pentru filmografia sa, ci dimpotrivă. Chiar și la un film de serie, alimentar, cum îi spuneam, Slavomir șlefua montajul, încercînd diverse variante, uneori chiar fotograme în plus sau în minus. Monteuzele plictisite îl părăseau în cabina îmbîcsită de fum fără să se supere. Slavomir transforma montajul într-o muncă de bijutier. Nu era mulțumit niciodată, deși avea de la început în cap ordinea imaginilor și a sunetelor care le însoțeau. La fel se petreceau lucrurile și la scenarii și la decupajul cinematografic. Probabil era la fel exigent și cînd scria poezii sau eseuri. Scria enorm, cu alfabet sîrbesc sau croat. Prietenul său, Vasko Popa, scriitor iugoslav inclusiv de limba română spunea că sînt importante pentru literatura țării sale. La sfîrșit de săptămîină, Slavomir își permitea să primească prieteni pentru conversații sau doar șuete. Veneau la el colegi, cinești, dar și pictori, scriitori, filologi, filozofi. Ne reunea aprecierea calităților intelectuale ale gazdei noastre. Slavomir era o gazdă generoasă chiar cînd tăcea mînuind o pisică sau cînd sorbea puțin alcool. Iarna proteja chiar și cîte o muscă în apartamentul său. Îi puneă apă îndulcită într-o farfurioară. Dar asta nu însemna că nu avea antipatii și chiar răfuieli cu unii

adversari. Era totuși un refugiat politic. Slavomir vorbea româna cu un accent sârbesc cu sinonime și omonime rafinate. Odată, la bufet un funcționar stupid și semidoct l-a muștruluit: „*Slavomir, învață să vorbești românește, că doar mănânci pâine de a noastră!*”. Un coleg l-a amendat prompt pe funcționar: Slavomir face cele mai bune filme românești. Ar fi bine dacă ai cunoaște măcar pe jumătate cât el despre cultura româna. Replica asta mi-a amintit un articol din presa culturală franceză: replica asta mi-a reamintit un articol din presa culturală franceză despre un celebru scriitor francez – după premiera filmului Mont Saint Michel, al lui Paul Barbă Neagră. Mont Saint Michel a cunoscut două genii: cel care a construit monumentul și cel care l-a filmat. Două destine de emigranți care au fost constrânși să fie în altă țară decât în țările lor de origine.”